

Pojken och geten

En pojke hade som uppgift att vakta getter ute i markerna. När skymningen kom började han samla getterna för att få dem att gå hem för natten. En av getterna i flocken ville inte följa med honom fastän han lockade och bad att hon skulle komma. Hon blev istället stående och betade saftigt gräs på marken. Då tappade pojken tålmodet och tog upp en stor sten som han kastade mot geten med all kraft. Stenen träffade ett av getens horn så att det gick av på mitten.

Pojken blev förskräckt och började oroa sig för vad han hade gjort. Han blev också rädd för att hans husbonde skulle bli arg på honom. Därför kastade han sig på knä framför geten och bad henne att inte säga något om vad som hade hänt. Han förklarade att det inte var med flit han hade kastat stenen. "Bah!" svarade geten då, "även om min tunga kommer att vara hur tyst som helst kommer nog hornet att skvallra om saken."

"Även om du försöker dölja sanningen kommer den fram ändå"

Räven och storken

En räv bjöd en dag en stork att äta middag hemma hos sig. Räven bjöd på en lækker köttstoppa. Han ville skoja lite med storken och höll därför upp soppan på en stor flat tallrik som han själv lätt kunde slicka ifrån. Storken däremot kunde bara doppa spetsen av sin långa näbb ner på tallriken och fick därför inte i sig speciellt mycket soppa. För storken var det ingen trevlig bjudning.

En tid därefter ville storken ge igen och ställde då till med bjudning för räven. Han serverade en vällagad köttstuvning som doftade lockande. Men han serverade stuvningen i en hög kruka med lång och smal hals. För storken var det lätt att sticka ner sin näbb för att plocka upp köttbitarna i stuvningen. Räven däremot kom bara åt att slicka lite på den stuvning som rann på krukans sidor. Då mindes räven sitt eget fula knep och måste erkänna att storken hade gett igen med samma mynt.

"Du blir behandlad på samma sätt själv som du behandlar andra"

Hunden och spegelbilden

En hund hade stulit ett stort stycke kött på en marknad i staden. Han rusade snabbt därifrån för att kunna äta köttet i fred längre bort. När han kom till en liten å låg det en smal plankan över ån. Han gick upp på den för att korsa ån. Medan han gick där tittade han ner i vattnet och då tyckte han sig se en annan hund som bar ett annat, men lika stort stycke kött i sin mun. Det började vattnas i munnen på hunden och han ville gärna ha också det köttstycket. Han öppnade munnen för att nappa efter det andra köttstycket, men då han gjorde det plumsade köttstycket han redan höll i munnen rakt ner på spegelbilden i ån. Nu stod han utan någon köttbit alls.

"Den som gapar efter mycket mister ofta hela stycket!"